

1. _____ ורד

בעניין: ת.ז. _____, תושב גינין

2. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.**
ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או יוסי וולפסון
(מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או לינה אבו-
מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737)
ו/או חוה מטרוס-עירון (מ.ר. 35174) ו/או סיגי בן-ארי
(מ.ר. 37566)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**
2. **מפקד כוחות הצבא ברצועת עזה**

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם מדוע לא יאפשרו לעותר 1 לשוב לאלתר מעזה לביתו ולמשפחתו בעיר גינין שבגדה המערבית.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה.

ביום 21.2.05 שוחרר העותר 1 (להלן – **העותר**) ממעצר מינהלי של כתשעה חודשים במסגרת המחוות לראש הרשות הפלסטינית. אף שהעותר מתגורר עם משפחתו בגינין משנת 1996, עת היה בן 11, החליטו המשיבים לשחררו ברצועת עזה, תוך שהם מסתמכים כביכול על המען הרשום וחרף העובדה שברור היה למשיבים ולשב"כ כי הוא מתגורר בגינין. גירושו לעזה היא הגליה לכל דבר ועניין. **עונש המעצר הומר בעונש הגלות.**

מאז שחרורו נמצא העותר בן ה-20 בעזה כפליט, מופרד ממשפחתו, אשר תלויה בו לפרנסתה, מחבריו, מביתו ומעבודתו. הוא נאלץ לנדוד כל הזמן במטרה למצוא מקום לשהות בו בלילות, הוא התגורר כבר בחמש דירות שונות מאז גורש לעזה, תלוי לגמרי בטוב לבם של אנשים. הוא מתקיים מסכום של 1000 ₪, המועברים לו זמנית כדמי שיקום. 400 ₪ מסכום זה הוא מעביר להוריו בגדה. מאז גורש לעזה הוא אינו מוצא עבודה ואינו יכול להתפרנס.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותר הוא פלסטיני בן 20, יליד תימן. בשנת 1994, עת היה העותר בן 9, נכנס עם משפחתו לרצועת עזה ברישיון ביקור (במסגרת רישיון למשפחות שוטרים) וקיבל מעמד קבע. המען שנרשם במרשם על ידי המשיבים הוא עזה, אולם העותר שהה בעזה רק כשנה וחצי מחייו, שכן כבר בשנת 1996, עת היה בן 11, השתקעה משפחתו בעיר ג'נין בגדה.

לאחר שעברה המשפחה לג'נין פנה אביו של העותר, מר _____ ורד (ת.ז. _____), לרשויות הפלסטיניות בבקשה לשנות את המען הרשום של בני המשפחה במרשם, אולם הדבר מעולם לא בוצע עקב הוויכוח הנטוש בין הרשות הפלסטינית לישראל בעניין הסמכויות הקשורות למרשם.

העתק רישיון הביקור של אמו, בו נכלל העותר כנלווה, מצורף ומסומן ע/1.

העתק מסמך של הרשות הפלסטינית בדבר העברת ההודעה על שינוי מען מצורף ומסומן ע/2.

העתק תעודה מבית הספר היסודי בג'נין מצורף ומסומן ע/3.

העתק מסמך ממושל ג'נין בדבר מגורי המשפחה בעיר מצורף ומסומן ע/4.

2. העותרת 2 (להלן – **המוקד להגנת הפרט** או **המוקד**) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות אדם בשטחים.

3. המשיב 1 מחזיק מטעם מדינת ישראל בשטח הגדה המערבית בתפיסה לוחמתית. הוא האחראי לביטחונם וזכויותיהם של כל התושבים המוגנים המתגוררים בשטח שבתפיסתו.

המשיב 2 מחזיק מטעם מדינת ישראל בשטח רצועת עזה בתפיסה לוחמתית. המשיב 2 הוא משיב דרוש, שכן הוא בעל הסמכות להתיר את כניסת העותר לישראל לצורך מעבר לגדה.

גירוש העותר לרצועת עזה

4. ביום 1.6.04 נעצר העותר במחסום חווארה, הסמוך לשכם. הוצא נגדו צו מעצר מינהלי. לאחר כתשעה חודשים של מעצר מינהלי בקציעות הוחלט לשחררו במסגרת המחווה לראש הרשות הפלסטינית.

5. עם היוודע דבר שחרורו הקרב, חששו הוריו של העותר כי הוא יוגלה לעזה. הם פנו לצלב האדום וביקשו לוודא כי בנם ישוחרר בג'נין. הם שלחו מסמכים שונים לצלב האדום המעידים על מגוריהם בג'נין. ביום השחרור התקשרו אנשי הצלב האדום ומסרו כי אין בידם לסייע.

6. לעותר עצמו נאמר 11 יום לפני השחרור כי הוא ישוחרר לג'נין והוא הועבר לאגף של המועמדים לשחרור בג'נין. כיומיים לפני מועד שחרור העצירים נמסר לו על ידי השב"כ כי הוא ישוחרר ברמאללה ולא בג'נין. חרף הבטחה זו, רק זמן קצר לפני השחרור גילה העותר את

שמו ברשימות של העצירים המובלים לעזה. הוא פנה למנהל הכלא והביע את התנגדותו לגירוש לעזה, שכן הוא מתגורר בג'נין. מנהל הכלא בדק את טענותיו ואת המסמכים המשפטיים בעניינו, אשר בכלם נכתב כי הוא מתגורר בג'נין. הוא הבטיח לו שידבר עם השב"כ אך לאחר מכן נמסר לו כי הוחלט סופית לשחררו בעזה. העותר חש כי רימו אותו במטרה שלא יספיק להתנגד מבעוד מועד.

העתק צו המעצר המינהלי, ובו רשם רמ"ט איו"ש שהעותר גר בג'נין, מצורף ומסומן ע/5.

7. ביום 21.2.05, יום השחרור, הגיעה אמו של העותר לנקודת קבלת הפנים של משוחררי הגדה. אף שכבר ידעה כי רבים הסיכויים שהעותר יגורש לעזה, בתוך תוכה קיוותה שהצבא יתעשת ויאפשר לעותר לשוב לביתו. כשהאוטובוסים החלו לפרוק את הבנים ששבו הביתה, היא עמדה נרגשת ומלאה ציפיות. מה רבה הייתה אכזבתה כאשר נוכחה לדעת שבנה לא היה באף אחד מהאוטובוסים הללו. באותה שעה היה העותר בדרכו לרצועת עזה.

8. בני המשפחה, אשר כבר קישטו את ביתם לכבוד חזרת הבן, קיבלו את הבשורה בצורה קשה. אביו של העותר, שהוא אדם חולה, נפל למשכב על סף התמוטטות. משפחתו של העותר הינה משפחה למודת סבל. אחותו של העותר, _____, נהרגה ביום 18.10.01 מפגז של הצבא הישראלי כשהייתה בת 10 בבית הספר בג'נין. תקוות בני המשפחה למעט שמחה עם חזרת הבן התבדתה. אמו של העותר ראתה את שאר האמהות מקבלות בהתרגשות את העצירים המשוחררים כשדמעות של עצב ואכזבה זולגות מעיניה.

פניות העותר למשיבים

9. עם הגיעו למחסום ארז בכניסה לעזה פנה העותר לאיש השב"כ הישראלי והסביר לו כי הוא מתגורר בג'נין עם משפחתו. נאמר לו להגיש בקשה, אך במת"ק הפלסטיני נאמר לו כי ישראל אינה מקבלת בקשות.

10. הוריו של העותר פנו בשמו למוקד על מנת להחזירו לביתו במהירות. ביום 23.2.05 פנה המוקד למשיבים בבקשה להתיר לעותר לשוב מייד לביתו בגדה. במכתב הודגשה הדחיפות שבפנייה. במכתב הודגש כי זוהי הפרה של התחייבות המשיבים כי עצירים ישוחררו בסמוך למקום מגוריהם.

העתק המכתב מיום 23.2.05 מצורף ומסומן ע/6.

11. ביום 9.3.05 נשלחה תזכורת לאחר שהמכתב לא נענה, חרף דחיפותו. ב"כ העותרים עמד גם בקשר טלפוני עם עוזרת יועמ"ש הגדה – לשווא. ביום 23.3.05 נשלחה עוד תזכורת.

העתקי המכתבים מצורפים ומסומנים ע/7 ו-ע/8 בהתאמה.

12. ביום 24.3.05 נשלח מכתב בנושא גם לע' היועץ המשפטי לממשלה, עו"ד יובל רויטמן. מדובר במכתב כללי המפרט את הבעיות הרבות הנוצרות מאי ההכרה בשינויי מקום המגורים

מהגדה לרצועה ולהיפך. בין היתר: גירוש של תושבי גדה לעזה בהסתמך על המען הרשום ותוך התעלמות ממקום מגוריהם בפועל, שחרור עצירים בעזה אף שמקום מגוריהם ומגורי משפחתם בגדה, סירוב לתת שירותים בסיסיים לתושבים אשר מתגוררים בגדה ומענם הרשום עזה (ולהיפך). **עד יום הגשת עתירה זו טרם התקבלה כל התייחסות למכתבים אלו.**

העתק המכתב מיום 24.3.05 מצורף ומסומן ע/9.

הטיעון המשפטי

העדר סמכות חוקית לגרש את העותר לעזה

13. המשיבים ידעו היטב כי העותר אינו מתגורר בעזה וכי אין לו כל זיקה לעזה, מלבד מענו הרשום. למרות זאת החליטו כי יועבר לעזה תוך שהם מפירים את הנוהל לפיו עצירים משוחררים בסמוך לביתם, נוהל שעוגן גם בהתייבות המשיבים בפני בית משפט נכבד זה (הודעת המדינה מיום 24.4.02 במסגרת בג"צ 3278/02 המוקד להגנת הפרט נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית).

14. מזה זמן טוענים המשיבים מבלי להביא אסמכתא לכך, כי כביכול יש בידם הסמכות לגרש פלסטינים המתגוררים בגדה לעזה, כשמענם הרשום הוא בעזה. המשיבים החלו לכנות את קבוצת אוכלוסייה זו "שוהים בלתי חוקיים בגדה". מאחר ועומדים המשיבים על כך שפלסטיני אשר שינה את מקום מגוריו בפועל מהרצועה לגדה "אינו חוקי", הם שומרים לעצמם את הזכות לגרשו בכל הזדמנות שנקרית בדרכם.

15. כך, למשל, ביום 9.3.05 עוכבו שני פלסטינים במחסום הקונטיינר בגדה. עילת העיכוב הייתה גירושם לעזה. "פשעם" היחיד של המעוכבים היה כי המען הרשום שלהם היה בעזה, וזאת אף שהם מתגוררים כבר שמונה שנים בגדה. בעקבות התערבות המוקד נמנע גירושם.

ר' מכתב בעניין זה מיום 24.3.05. העתק המכתב מצורף ומסומן ע/10.

16. ואם מעבר מקרי באחד ממחסומי הגדה הרבים עלול להביא לגירוש לעזה, קל וחומר בעת שעציר, הנתון לחסדיהן של רשויות הביטחון, משתחרר. שחרורו מומר שוב ושוב לגירוש לעזה. למשל, ביום 8.3.05 פנה המוקד בשמו של פלסטיני אשר נולד וגדל בגדה, אך גורש לעזה על פי סעיף 13 לחוק הכניסה לישראל על ידי שוטרי מג"ב, תוך התעלמות בוטה מטענותיו כי הוא תושב הגדה ובהסתמך על המען הרשום בלבד.

העתק המכתב מיום 8.3.05 מצורף ומסומן ע/11.

להרחבה בנוגע למדיניות הגירוש ראו פרק א' לדו"ח בצלם והמוקד להגנת הפרט "כלא עזה", אשר פורסם במרץ 2005. הפרק הרלוונטי מצורף ומסומן ע/12.

הדו"ח המלא נמצא בכתובת: <http://www.hamoked.org.il/items/12800.pdf>

17. מזה זמן רב פונה המוקד במכתבים ובמסגרת עתירות לבג"צ לרשויות בדרישה לדעת מאין שואבות הן את הסמכות שבבסיס מדיניות אי ההכרה בשינויי מקום המגורים על כל היבטיה: למשל, בג"צ 5504/03 בעניין כחלות עוסק בגירוש לעזה של פלסטיני שעבר להתגורר בגדה, ואף שינה את מענו במרשם; בג"צ 10676/04 בעניין שמלך עוסק בזכותה של משפחה פלסטינית לחזור מעזה לגדה ובזכותם של פלסטינים לשנות את מקום מגוריהם בין הרצועה והגדה; בג"צ 11355/04 בעניין חגה עוסק במתן מענה לבקשתה של פלסטינית המתגוררת בעזה אך רשומה בגדה לצאת לחו"ל.

18. על אף התכתובת הרבה והעתירות שומרים המשיבים על עמדתם מבלי לנקוב במקור החוקי לפועלם.

ר', למשל, תכתובת בעניין בג"צ 11355/04 הנ"ל. העתקי שני מכתבים בנושא מצורפים ומסומנים ע/13 ו-ע/14.

19. לא בכדי נמנעים המשיבים מלהסביר את המקור החוקי לעמדתם, שכן אין מקור כזה. אין כל דרך בה יכולים המשיבים להסביר כיצד פלסטיני אשר נמצא בשטח מהשטחים הכבושים יכול לקבל את הסטאטוס של "שוהה בלתי חוקי". אין כל מקור חוקי המאפשר למשיבים להחליט כי פלוני יוכל להתגורר בעזה בלבד, רק משום שהמען הרשום שלו הוא עזה.

20. אדרבא, החוק החל בשטחים, הן מתוקף הסכם הביניים והצווים הצבאיים שהחילו אותו, הן מכוח החוק הבינלאומי והן מכוח החוק הישראלי, מכיר בזכותם של פלסטינים לנוע בין חלקי הגדה והרצועה ולשנות את מקום מגוריהם כרצונם, כאשר רק בנסיבות פרטניות, מטעמי ביטחון, ובמקרים מוגבלים, יכולים המשיבים להצר זכות זו.

21. ונרחיב - האפשרות של התושבים לשנות את מקום מגוריהם היא זכות בסיסית. החיים מזמנים לנו כל מיני הפתעות – יש מי שמתחתן, יש מי שמתקבל ללימודים, יש מי שמקבל הצעת עבודה ויש מי שרוצה לנסות את מזלו במקום אחר - סיבות רבות ומגוונות. קח מאדם את החופש "לעבור דירה" ופגעת בתחושת החירות שלו ובכבודו כאדם חופשי.

חייה של אוכלוסייה, כחיינו של יחיד, אינם שוקטים על השמרים אלא מצויים בתנועה מתמדת, שיש בה התפתחות, צמיחה ושינוי. ממשל צבאי אינו יכול להתעלם מכל אלה. אין הוא רשאי להקפיא את החיים (בג"צ 393/82 ג'מעית אסכאן אלמעלמון נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד לז(4), 785, 804).

22. זכות זו הוכרה בדין הישראלי ובדין הבינ"ל, ועוגנה בסעיף 12 לאמנה הבינ"ל בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966:

אדם הנמצא כחוק בתוך שטחה של מדינה זכותו, בתוך שטח זה, לנוע ולבחור את מקום מגוריו באופן חופשי.

23. זכויות אדם אכן ניתנות להגבלה, אולם תנאי ראשון לכל הגבלה מעין זו הוא הסמכה כדין בדבר חקיקה. בענייננו לא קיים דבר חקיקה מסמך.

24. המשיבים, כאמור, מונעים באופן כללי וגורף מעבר בין הרצועה והגדה. המקרה היחיד בו מאפשרים המשיבים לפלסטינים לעבור מהרצועה לגדה הוא כאשר ברישומיהם מופיע מענו של המבקש בגדה. **התניה מעין זו, המחייבת אדם לבקש היתר מוקדם מן השלטונות לשינוי מקום המגורים, אפיינה משטרים חשוכים מן העבר. התניה זו אינה יכולה לעמוד.**

25. ראשית, על פי הדין החל בשטחים – אין כל דרישה מוקדמת לשינוי מען. על פי הדין ברצועה, "מען" כלל אינו פריט חובה במרשם. על פי סעיף 13 לצו בדבר תעודות זהות ומרשם אוכלוסין (יהודה ושומרון) (מס' 297), התשכ"ט-1969, חובתו של תושב להודיע לרשות המוסמכת על שינוי המען היא חובה הקמה רק לאחר שינוי מקום המגורים, תוך 30 יום לאחר השינוי: חל שינוי או תיקון באחד הפרטים המנויים בסעיף 11, חייב תושב שקיבל תעודת זהות להודיע על שינוי תוך 30 יום ללשכת מרשם האוכלוסין שבשטח סמכותה נמצא מקום מגוריו, כפי שייקבע על ידי הרשות המוסמכת.

ודוקו – מדובר בהודעה בלבד. מרגע שניתנה הודעה חובתה של הרשות לשנות את הרישום ואין מדובר בסמכות רשות הדורשת הפעלת שיקול דעת. הודעה זו תינתן לרשות המוסמכת, היינו - הרשות הפלסטינית. סמכות זו נקבעה במפורש בהסכם הביניים ובצווים הצבאיים שהחלו אותו בגדה:

The Palestinian side shall inform Israel of every change in its population registry. Including, *inter alia*, any change in the place of residence of any resident.

על אף האמור, הצד הישראלי לא כיבד את הסמכות הפלסטינית, ולאור זאת חדלו הרשויות הפלסטיניות לערוך שינויים במען הרשום.

26. לעצם העניין - המשיב טוען, כי מכיוון שברישומיו רשום העותר כתושב הרצועה, אין לו זכות להתגורר בגדה ועל כן, משנתפס, מותר לגרשו לעזה. העותרים מתנגדים לקביעה זו בתוקף. בידי העותר זכות חוקית לשנות את מקום מגוריו בתוך השטח הכבוש כראות עיניו. הגבלת זכות זו, באופן שמאפשר לעותר להתגורר ברצועת עזה בלבד, אינה אלא **תיחום מגורים**. הגבלה זו מתאפשרת אך ורק כאמצעי מניעה, מטעמי ביטחון מוחלטים, המבוססים על תשתית עובדתית פרטנית, עדכנית ומהימנה.

ר' בעניין זה סעיפים 41-43 ו-78 לאמנת ג'נבה הרביעית; בג"ץ 7015/02 עג'ורי נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד נו (6) 352 (להלן – פרשת עג'ורי), בג"צ 9535/03 דיוק נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית תק-על 2003(3), 284.

גירוש העותר לעזה ומניעת חזרתו לגדה המערבית לא מתיימרים להתבסס על סמכות תיחום המגורים. אין חיקוק אחר כלשהו שמקנה למשיבים סמכות להטיל איסור שכזה, ולמעשה מדובר בפעולה שנעשית **בחוסר סמכות**.

27. לעניין זה חשוב להדגיש את עמדתם העקבית של המשיבים לפיה הגדה והרצועה הן שטח טריטוריאלי אחד, בעל מעמד זהה.

28. בפרשת עג'ורי, אשר עסקה בתיחום מגורים, ביקש המשיב להעביר בני משפחה של מי שנחשד בביצוע פיגוע התאבדות מהגדה לעזה. המוקד וארגונים נוספים, אשר עתרו נגד החלטה זו, לרבות המוקד להגנת הפרט, טענו כי מדובר בגירוש, שכן הגדה והרצועה הנם, למעשה, שטחים טריטוריאליים נפרדים.

המשיבים שללו מכל וכל פרשנות זו. הם טענו בפני בית המשפט כי הגדה והרצועה הן שטח טריטוריאלי אחד, מכל בחינה שהיא, ולפי תפיסתם של כל הנוגעים בדבר. על כן, נטען, העברה של תושב מוגן מהגדה לרצועה אינה גירוש אסור כי אם "תיחום מגורים".

29. עמדת המשיבים בפרשת עג'ורי נתמכה בסעיף 11 להסכם הביניים, שנחתם בין ישראל והרשות הפלסטינית, ובו נקבע כי:

"The two sides view the West Bank and the Gaza Strip as a single territorial unit, the integrity of which will be preserved during the interim period".

עוד הוסיפו המשיבים כי "העובדה כי ישראל בחרה לנהל את שני האזורים באמצעות אלופים שונים, הינה החלטה ארגונית, ולענייננו, אין לכך משמעות רבה" (כתב התשובה מיום 15.8.02). בית המשפט קיבל טענה זו במלואה (שם, עמ' 369).

30. מאי נפקא מינא? אם סבור המשיב כי הגדה והרצועה הן שטח טריטוריאלי אחד, הרי שכל עוד לא הוחלט על תיחום מגורים, זכאי פלוני לשנות את מקום מגוריו כראות עיניו, גם בין הגדה והרצועה. כפי שזכאי פלוני לעבור משכם לקלקיליה ללא היתר מיוחד, כך זכאי פלוני לעבור מעזה לקלקיליה. טענתם של המשיבים כעת, כי מי שרשום כתושב הרצועה אינו זכאי לעבור לגור בגדה, היא טענה הלוקה בחוסר תום לב ובחוסר הגינות. המשיבים אינם יכולים לאחוז את החבל בשני קצותיו: לעניין תיחום מגורים לטעון שהשטח הוא אחד ויחיד ואינטגרלי, ולעניין חופש התנועה בשטח (תמונת הראי של פרשת עג'ורי) לטעון שמדובר בשני שטחים נפרדים.

גירוש העותר לעזה פוגע באורח קשה בזכויותיו

31. העותר הורחק באחת ממשפחתו, מביתו, מחבריו, משכניו, משכונתו ומעירו. זוהי פגיעה קשה בזכויותיו ובכבודו כאדם:

הוצאתו של אדם ממקום מגוריו והעברתו הכפויה למקום אחר פוגעת קשות בכבודו, בחירותו ובקניינו. ביתו של אדם אינו רק קורת גג לראשו אלא גם אמצעי למיקומו הפיזי והחברתי של אדם, של חייו הפרטיים ויחסיו החברתיים... מספר זכויות אדם בסיסיות נפגעות בשל עקירתו הלא רצונית של אדם מביתו והעברתו

למקום אחר, גם אם העברה זו אינה כרוכה בחצייתו של גבול מדיני... (פרשת עג'ורי, עמ' 365).

32. גירושו של העותר מפריד אותו ממשפחתו ובכך מהווה הדבר פגיעה מתמשכת וכואבת בתא המשפחתי המוגן על ידי הזכות לחיי משפחה. זכות זו היא זכות מוגנת על ידי המשפט הישראלי והבינלאומי והיא מהווה חלק מכבוד האדם. תקנה 46 לתקנות האג, המהווה דין ביני"ל מנהגי, קובעת:

יש לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה, חיי אדם, רכוש פרטי, וכן את אמונות-הדת ומנהגי הפולחן. אין להחרים רכוש פרטי.

ר' עוד: סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית; סעיף 10 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966; סעיפים 17 ו-23 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966; סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם, 1948; סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם; בג"צ 3648/97 סטמקה ואח' נ' שר הפנים פ"ד נג(2) 728, 787.

33. לפני מעצרו המינהלי היווה העותר עמוד תווך בפרנסת המשפחה. עם שחרורו קיוו בני משפחתו כי ישוב לסייע לפרנסה, במיוחד לאור מחלת אביו של העותר, אך גירושו לעזה סיכל את האפשרות הזאת. גירושו פגע בפרנסתו ובפרנסת התלויים בו. פגיעה זו היא אחת הפגיעות הקשות שמציינת אמנת ג'נבה הרביעית. כך, למשל, סעיף 39 לאמנה, המוזכר בסעיף 78, מטיל על המשיב חובה לכלכל את האדם, אשר נגדו הוצא צו תיחום המגורים, ואת בני משפחתו, אם עקב תיחום המגורים נשללה מהם האפשרות לכלכל עצמם בכבוד. בפרשת עג'ורי אף הצהיר המשיב, כי הוא מכיר בחובתו על פי סעיף 39 (שם, בעמ' 368).

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד ברצועת עזה ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותר לבין בא כוחו.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיב, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.